

~ *Universul holografic* ~

Michael Talbot

TRANSCRIPTIE VIDEO

Partea 1a

Salut și bine ai venit. Sunt Jeffrey Mishlove.

Astăzi vom explora modelul holografic al realității și implicațiile sale pentru noi înșine, corpurile noastre și lumea din jurul nostru.

Astăzi mă însoțesc Michael Talbot, autorul mai multor cărți, printre care „Misticism și noua fizică”, „Dincolo de cuantică”, „Viețile voastre trecute” și, cel mai recent, „Universul holografic”. Precum și a trei romane.

Bun venit, Mihail.

Mulțumesc, Jeffrey.

E o plăcere să fiu cu tine.

Mă bucur să fiu cu tine.

Știi, unul dintre lucrurile pe care le subliniezi în legătură cu universul holografic este că acesta este un model care există de câteva decenii, dar începe cu adevărat să-și arate puterea în explicarea multor domenii ale experienței personale și științei. În același timp, putem vorbi puțin despre cum s-a dezvoltat modelul?

Sigur. A fost dezvoltat de doi bărbați, fizicianul David Bohm de la Universitatea din Londra, fost protejat al lui Einstein, și un neurofiziolog de la Universitatea Stanford, pe nume Carl Pribram.

Și au lucrat independent.

Pribram studia memoria și a descoperit că există dovezi că creierul funcționează holografic.

Și Bohm studia fizica subatomică și a descoperit că, la nivel subatomic, structura realității pare să posedă proprietăți care amintesc de o hologramă.

Deci, dacă punem aceste două idei împreună, aceea că creierul nostru pare a fi holografic și universul este holografic, sugerează că poate este o dovadă convingătoare că universul ar putea fi un fel de hologramă, nu că este literalmente o hologramă, ci că este o metaforă bună sau o modalitate de a înțelege universul.

Acum, când spui că e holografic, la ce te referi, de fapt?

Pe scurt, faptul că realitatea poate fi mai plastică și schimbătoare precum o imagine decât o construcție solidă, un fel de lume din bețe și pietre, are și alte câteva implicații, una dintre acestea fiind că o hologramă are o proprietate neobișnuită.

Dacă luați o bucată de film fotografic care are o imagine holografică codificată în ea, înseamnă că nu puteți vedea imaginea cu ochiul liber. Pentru a reconstrui imaginea, trebuie să o străpungi cu un laser. Deci, dacă ai o imagine cu un trandafir în film, dacă treci cu un laser prin trandafir, vei obține o imagine tridimensională a trandafirului pe cealaltă parte.

Tai pelicula în jumătate, luminezi fiecare bucată cu un laser și obții câte un trandafir întreg, ceea ce este o proprietate foarte neobișnuită și care la început cam uluiește imaginația. Dacă o tai în patru, obții patru trandafiri. Dacă o tai în opt, obții opt trandafiri.

Deci, universul este o hologramă. Înseamnă, așa cum spunea William Blake, că, la propriu, poți găsi universul într-un fir de nisip. Fiecare porțiune a universului conține o aparență a întregului, a întregului univers.

Asta e foarte profund.

Foarte.

Adică, e uluitor. Și unul dintre lucrurile pe care le subliniezi într-o notă de subsol a cărții tale și pe care aș vrea să le menționez este că acest lucru nu se aplică pentru... multe dintre tipurile de imagini holografice care sunt vândute în mod obișnuit, pandantive și altele asemenea, care nu necesită lumină laser.

Corect. La fiecare discurs pe care îl țin, apare cineva și spune că a tăiat holograma de pe cardul de credit în jumătate, a stricat-o și nu a obținut efectul dorit.

Și se aplică doar acelor imagini pe care nu le poți vedea cu ochiul liber și pe care trebuie să le reconstruiești.

Dacă te-ai uita la o peliculă holografică, aceasta ar putea arăta ca niște ondulații pe un iaz, dacă nu cumva lumina laserului ar fi trecut prin ea. Corect. Nu există nicio imagine descifrabilă în film și chiar arată ca niște valuri într-un iaz, ca atunci când arunci pietricele într-un iaz, unde apar tot felul de cercuri mici.

Acestea se numesc modele de interferență.

Corect. La fel ca atunci când arunci două pietricele într-un iaz și undele se încrucișează. Exact asta se vede în film. Este încrucișarea luminii laser care este înregistrată pe filmul fotografic.

Deci există senzația că o hologramă are două niveluri.

Una este această imagine tridimensională proiectată, care poate părea atât de reală încât îți vine să întinzi mâna și să o atingi.

Și apoi, celălalt nivel sunt aceste modele de interferență.

Corect.

Realitatea dintr-o hologramă se poate manifesta în două moduri, ca o imagine concretă sau ca acest fel de neclaritate indescifrabilă a energiei.

Și o analogie cu asta este atunci când te uiți la noul televizor al lui Johnny Carson, de fapt, imaginea lui este codificată în două moduri.

Una este ca imaginea concretă de pe televizor.

Una este ca o ceață a undelor radio care pătrunde în sufragerie.

Și dacă universul este o hologramă cu un anumit sens, într-un fel, sugerează că pot exista două niveluri drastic diferite ale realității, că realitatea concretă pe care o vedem, știți, când ne uităm la aceste scaune și la, știți, copaci și nori și tot ce este de genul acesta...

Corpurile noastre...

Sunt doar o modalitate prin care realitatea se manifestă și, la un nivel profund, există o altă, există un nivel al realității în care totul se dizolvă într-un ocean de energie interconectat holografic, unde fiecare porțiune a universului este conținută în fiecare zonă minusculă a universului.

Deci, asta implică faptul că această noțiune că ne trăim viața de zi cu zi gândindu-ne la noi înșine ca fiind separați unii de alții, iar ceașca este separată de cafeaua care intră în ceașcă, că aceste noțiuni sunt cumva, ce ați spune, superficiale sau contrazise la un nivel mai profund?

Ei bine, sunt artificiale, cu siguranță, iar Bohm subliniază cu adevărat acest lucru. Și este o noțiune foarte interesantă, deoarece în modul nostru de gândire occidental, suntem atât de atașați de ideea că atunci când ne vine în minte un concept, cum ar fi un măr sau un electron sau orice altceva, care există acolo, uităm.

E cam ca și cum peștii nu sunt conștienți de apa în care înoată, și își dau seama că delimitările conceptuale pe care le folosim, cuvintele, pentru a descrie realitatea sunt fenomene din mintea noastră. Nu există acolo.

Și de cele mai multe ori, aceasta este o obiecție filosofică, dar când ajungi la fizica cuantică, și acesta este unul dintre motivele pentru care Bohm a venit cu ideea holografică, începe să aibă efecte reale, iar unul dintre acestea este că s-a descoperit că, dacă luăm două particule subatomice precum electronii, în anumite cazuri, când facem ceva uneia, aceasta o va afecta întotdeauna pe cealaltă, indiferent cât de departe sunt una de cealaltă. E cam ca în poveștile pe care le-ai auzit despre gemeni identici, în care atunci când unul este rănit, celălalt simte durerea.

Și problema este că nu putem găsi niciun proces cunoscut fizicii care să explice cum acestea ar putea trimite un semnal înainte și înapoi. De fapt ...

Pentru că ar trebui să fie mai rapidă decât viteza luminii.

Instantaneu. Ar trebui să fie un semnal instantaneu, iar teoria relativității a lui Einstein spunea că nu poți avea semnale instantanee, deoarece ar însemna că ai putea încălca bariera timpului și, eventual, să-ți suni bunicul și să-i spui să nu se căsătorească cu bunica ta. Și majoritatea fizicienilor spun că, ei bine, acest lucru ar fi prea tulburător pentru a fi încorporat într-o imagine rațională a realității.

Bohm explică asta într-un mod diferit, foarte interesant, și spune... Dacă vă imaginați că aveți un acvariu în care înoată un pește, aveți o cameră TV orientată spre partea din față a acvariului, una orientată spre lateralul acvariului și aveți câte un monitor atașat la fiecare cameră.

Și îți imaginezi, de asemenea, că provii dintr-o cultură care nu a văzut niciodată acvarii, nu a văzut niciodată pești, nu a văzut niciodată monitoare sau camere video. Tot ce ai la dispoziție sunt cele două imagini de pe aceste ecrane. El spune că poate, știi, dacă te uiți la aceste două ecrane, vei vedea o vedere laterală a unui pește și o vedere frontală a unui pește.

Și pentru că nu știi care este realitatea mai profundă, realitatea acvariului, poți presupune că acestea sunt două lucruri separate.

Doi pești diferiți.

Doi pești diferiți, două obiecte diferite. Dar de fiecare dată când un pește se mișcă, celălalt va face o mișcare corespunzătoare.

Și s-ar putea să trageți apoi concluzia că, într-un fel, un pește îi semnalizează celuilalt sau îi comunică acestuia să spună: „Hei, fă asta instantaneu”.

Și Bohm spune că asta am făcut cu particulele subatomice, presupunem că are loc o comunicare instantanee, când de fapt nu se întâmplă asta.

La un nivel mai profund, un nivel foarte holografic al realității, fiecare particulă din univers... se prăbușește într-un fel de unitate cosmică. Nu se semnalizează reciproc. Sunt ca peștele acela la nivelul acvariului.

Și asta înseamnă, vorbind despre cuvinte, că nu există nicio separare între electroni.

În plus, nu există nicio separare între oameni. Și asta are tot felul de implicații foarte uluitoare, una dintre ele fiind că am încercat întotdeauna să înțelegem, de exemplu, fenomenele psihice, cum ar fi cum aș putea să scot informații din capul tău în capul meu. Ca un fel de semnal care circulă înainte și înapoi.

Dar dacă suntem organizați, dacă trăim într-un univers organizat holografic, nu mai trebuie să abordăm lucrurile în acest fel. S-ar putea ca eu să am întregul univers și fiecare neuron, fiecare celulă, fiecare atom, fiecare electron din capul meu, și tu la fel.

Așadar, atunci când putem accesa asta, putem accesa informații care par a fi dincolo de raza noastră senzorială normală.

Ei bine, știi, sunt foarte interesat de fenomenele psihice și știu că ai avut multe experiențe personale și vreau să ating subiectul, dar acesta nu este un model dezvoltat pentru a explica fenomenele psihice.

Cred că pentru neuropsihologi precum Carl Pribram, faptul că se întâmplă să ofere o explicație pentru fenomenele psihice este aproape oarecum jenant că a dezvoltat modelul holografic pentru că încerca să se împace cu memoria.

Corect.

Deci, hai să vorbim despre asta.

Sigur. Pribram lucra sub conducerea unui neurofiziolog foarte faimos pe nume Carl Lashley. Și era într-o perioadă în care se credea că memoria era stocată într-un loc specific din creier, și era ceva numit proverbiala celulă a bunicii, adică exista literalmente o celulă în creierul tău care conținea amintirea bunicii tale, ceea ce știai despre bunica ta.

Și astfel au făcut o serie destul de macabră de experimente pentru iubitorii de animale, dar au scos la iveală niște informații foarte profunde.

Au luat șobolani și i-au învățat cum să alerge prin labirinturi, apoi le-au îndepărtat chirurgical diverse porțiuni ale creierului. Pribram și mentorul său, Carl Lashley, au argumentat că, dacă ar putea îndepărta o porțiune din creier și șobolanul nu ar mai putea alerga prin labirint, ar fi găsit zona din creier unde era codificată memoria șobolanului despre capacitatea de a alerga prin labirint.

Acum, de fiecare dată când îndepărtau o porțiune diferită a creierului, descopereau că nu puteau niciodată elimina amintirea despre cum să parcurgă labirintul. Puteau afecta capacitatea șobolanului, astfel încât acesta ar putea șchiopăta prin labirint, dar nu o puteau elimina.

Și, într-adevăr, chirurgii știau asta de ceva vreme, medicii știau asta de ceva vreme, pentru că atunci când oamenii au leziuni la cap, nu uită jumătate din alfabet sau jumătate din familia lor sau jumătate dintr-un roman pe care îl citesc. Au deficiențe globale de memorie, în care întreaga lor memorie poate fi cețoasă. Dar amintirile nu par să fie stocate în mintea noastră în același mod în care cărțile sunt stocate pe un raft.

Și abia în anii '60, când Pribram a descoperit modelul holografic care spune că întregul este conținut în fiecare parte, a spus: „Aha, asta s-ar putea întâmpla în creier”.

Mai exact, deoarece o hologramă este realizată din modele de interferență, holograma pe care o vedeți, despre care am vorbit mai devreme, este realizată din modelul de interferență al luminii laser, dar poate fi realizată din modelele de interferență ale oricărui tip de energie, energie electromagnetică, electricitate, chiar și raze X.

Și astfel, a spus Pribram, din moment ce sinapsele noastre emit constant impulsuri electrice, acestea sunt ca niște pietricele proverbiale care cad în acel fel de bazin electromagnetic al creierului nostru. Ele trimit valuri care se intersectează constant. Și el crede că asta este holograma creierului, așa gândim și așa ne amintim prin intermediul hologramei din interiorul capului.

S-ar aplica și într-un alt sens, pentru că dacă iei o imagine hologramă și o tai în jumătate, în sferturi sau în zecimi, de fiecare dată când o reduci ca dimensiune, imaginea devine din ce în ce mai neclară, chiar dacă întreaga imagine este acolo, exact așa cum ar părea să fie memoria.

Devine mai neclar când îți îndepărtezi porțiuni din creier.

Da.

Corecta.

Pribram a observat apoi că același principiu se aplica și în cazul procesării informațiilor vizuale.

Ei bine, da, este foarte interesant. Nu el a făcut descoperirea, dar a dat peste cercetările efectuate de alți investigatori.

Și acesta este un alt lucru foarte interesant. După cum știți, Mama Natură folosește tot felul de limbaje matematice. Când încercăm să înțelegem fenomenele fizice, descoperim în general că există un fel de fundament matematic pentru orice fenomen . Există nenumărate limbaje matematice.

Se pare că limbajul matematic implicat în realizarea hologramei este un sistem matematic dezvoltat de un francez pe nume (Jean-Baptiste Joseph) Fourier. Acestea se numesc transformări Fourier. Ei bine, se pare că și creierul nostru folosește transformări Fourier pentru a traduce informații vizuale.

Aceasta este o stare de fapt foarte neobișnuită. E cam ca și cum ai descoperi un eschimos vorbind spaniolă. Știi, nu este o dovadă că creierul este o hologramă, dar sugerează că este o hologramă.

Și se pare că, de fapt, toate simțurile noastre par să se bazeze pe un fel de transformări Fourier, că toate par să folosească aceeași matematică.

Așadar, din nou... Iată dovezi că creierul folosește aceeași matematică pentru a descifra lumea senzorială așa cum este implicat în crearea unei holograme, ceea ce, așa cum spuneam, nu este o dovadă, ci o dovadă convingătoare că ceva se întâmplă acolo.

Ei bine, ceea ce pare să sugereze acest lucru este o nouă modalitate de a privi conștiința însăși.

Foarte mult, da. Și e un lucru interesant. Trebuie să spun că nu sunt de acord cu Pribram, pentru că Pribram crede că creierul, știți, așa cum am spus, este vorba despre modelele de interferență electrică ale creierului. Este o hologramă a creierului.

Sunt un fel de mistic pentru că, știi, la o vârstă fragedă, am avut o experiență extracorporală în care mi-am părăsit corpul și mi-a devenit destul de evident în timp ce aveam această experiență că gândeam, dar creierul meu era înapoi în corp, lucru pe care îl puteam vedea din pat.

Am știut că nu era doar un vis, pentru că am plutit deasupra pământului, în fața casei familiei mele, și am văzut o carte pe jos. Și era o carte de povestitorul francez Guy de Maupassant. Și a doua zi, un vecin a spus: „Apropo, Michael, am...” Am pierdut o carte de la bibliotecă de Guy de Maupassant. Ai văzut-o? M-am gândit: „Ei bine, am plutit peste ea aseară.” Nu i-am spus asta vecinului. Dar cartea era acolo.

Și am fost mereu foarte, încă sunt foarte orientat spre știință. Vreau să înțeleg lumea în termeni științifici. Dar a fost prima dată când a trebuit să mă confrunt, știi, cu diferența dintre convingerile mele spirituale că putem supraviețui morții noastre trupești și această convingere profundă, convingere științifică a mea că creierul este cel care gândește. Și mi-am dat seama că am avut un fel de epifanie în care am crezut că nu creierul este cel care gândește.

Deci nu sunt complet sigur că holograma creierului este reprezentată doar de modelele de interferență electromagnetică, deoarece acestea ar dispărea evident odată cu dispariția creierului. Cred că ar putea exista un nivel mai subtil, o energie mai subtilă pe care nu am descoperit-o cu tehnologia noastră și care este implicată și în acest sens.

Ei bine, modelul lui Bohm este interesant. Relevant și interesant în acest moment, deoarece el nu tratează universul ca pe o hologramă alcătuită din modele de interferență electromagnetică. El analizează potențialele de undă cuantice, care sunt la un nivel mult mai profund.

Și trebuie să spun că l-am auzit pe Pribram discutând despre asta cam în același fel. Există potențiale de undă cuantice în creierul însuși, care reprezintă un nivel de energie și materie mult mai profund înrădăcinat decât nivelul electromagnetic.

Corect. E un lucru amuzant în știință. Marele fizician Herman Bondi a spus, numind-o „Isusul completitudinii”, că avem tendința, atunci când găsim un fel de perimetru exterior față de ceea ce putem măsura, să presupunem că nu există nimic dincolo de el.

Și mă refer la asta, e cam ca, știi, în vremurile străvechi, când cunoșteam doar o anumită porțiune a lumii, oamenii păreau mereu să spună că dincolo de marginea hărții ar fi monștri, că nu era nimic acolo.

Și același lucru se întâmplă și în fizică, adică noi, cu tehnologia noastră, am ajuns la un anumit nivel în realitate, iar este o prejudecată comună printre mulți fizicieni că dincolo de acel nivel, nimic nu există. Există monștri. Există doar un vid.

Și este un lucru interesant că noi, așa cum spuneam, trebuie să avem această Ispitare a Completitudinii. Trebuie să simțim că cunoștințele noastre despre univers sunt tot ce există în univers.

Cred că Bohm este foarte înțelept, este unul dintre puținii fizicieni care iese la iveală și spune cam așa: împăratul este dezbrăcat. Întreabă ce bază rațională avem, este doar prejudecată să presupunem că nu există nimic dincolo de acest nivel de realitate.

Și simte că există tot felul de domenii ale realității dincolo de acest nivel, acest nivel microscopic. Și emite teoria că ar putea exista energii nenumărate, mai subtile, în aceste niveluri.

Potențialul cuantic este unul dintre acestea. Este un domeniu teoretizat care nu a fost măsurat sau descoperit științific. Dar Bohm consideră că există dovezi care să susțină existența sa.

Și acum este destul de bine acceptat, din câte înțeleg, printre fizicienii cuantici.

Nu aș spune asta. Nu, este... destul de controversat, iar motivul pentru care este controversat este pentru că explicația standard a fizicii cuantice a decis că această atracție a completitudinii, că nu există nimic dincolo de ea.

Știi, fizicianul danez Niels Bohr, unul dintre fondatorii fizicii cuantice, a spus practic că ajungi la un anumit nivel de realitate și lucrurile devin neclare și nu mai poți ști.

Și Bohm alege o cale cu totul diferită, care în acest moment este oarecum disprețuită de mulți fizicieni.

Pentru că majoritatea au fost educați în felul gândirii lui Bohr. Da. Și Bohm, potențialul cuantic nu este privit cu ochi buni de majoritatea fizicienilor, aș spune.

Ei bine, nu cred că vrem să intrăm într-o discuție prea tehnică despre fizica cuantică în acest moment. Dar cred că este important să aducem în discuție principiul incertitudinii, deoarece, într-un fel, este locul unde fizica se închide.

Și, din câte înțeleg eu, fizicienii spun că pot exista tot felul de lucruri, dar nu le vom ști niciodată pentru că interacționăm cu ele.

De fiecare dată când încercăm să privim particulele dincolo de un anumit nivel, însuși actul de observare schimbă lucrurile, iar asta ne aduce în punctul în care ne dăm seama că distincția dintre subiect și obiect se estompează.

Corect. Dar fizicienii devin foarte amuzanți în legătură cu asta. Devin cam schizofrenici pentru că admit deschis că subiectul și obiectul se descompun acolo, dar spun că, cumva, asta nu are niciun efect în lumea reală.

Acest lucru nu se traduce de la nivel microscopic la nivelul nostru, deși există un fel de dovezi târâtoare în lumea științifică că se traduce și la nivelul nostru.

Un exemplu evident, cred, că se traduce la nivelul nostru este că heliul nu poate fi congelat solid. Poți congela hidrogenul solid, poți congela dioxidul de carbon solid, dar heliul, pentru că atomii săi să se alinieze într-o formă solidă, ar încălca principiul incertitudinii, iar natura nu pare să permită acest lucru.

Deci, nu poți, indiferent cât de rece devine heliul, rămâne lichid. Pentru mine, poți avea un pahar plin cu heliu lichid, iar acesta există la nivelul nostru de existență și este un fel de manifestare a principiului incertitudinii și este locul unde s-a strecurat cumva în lumea noastră.

Se întâmplă și alte lucruri chiar acum, cum ar fi un dispozitiv numit *calmar*, un fel de bobină electrică în care se pare că am putea demonstra că curentul, dacă ne întrebăm în ce direcție circulă curentul în bobină, merge în ambele direcții simultan, ceea ce este oarecum imposibil să facem asta simultan. Și acesta este un fenomen cuantic, acela că aceste două realități se suprapun.

Deci cred că vom depăși acea barieră.

Ei bine, trebuie să recunosc, Michael, că nu sunt sigur că înțeleg pe deplin implicațiile acelor exemple.

Însă exemplele asupra cărora aş dori să mă concentrez şi care par mai relevante sunt cele care sugerează enorma capacitate a minţii de a afecta sistemele din corp, efectul placebo, lucrul cu vindecarea şi vizualizarea.

Ei bine, asta scapă de Bohm şi Pribram, dar este la fel de interesant, cu implicaţii la fel de profunde.

Pribram, aşa cum am spus, spune că gândim cu holograme în mintea noastră şi că există ceva mai asemănător cu undele radio din camera din care televizorul primeşte imaginea. Deci , în esenţă, suntem un fel de televizoare conştiente. Şi ceea ce credem că este realitate atunci când privim aici este, de fapt, doar imaginea de pe televizorul din mintea noastră, dar nu există acolo.

Şi Pribram spune că acesta este motivul pentru care există tot felul de dovezi că se pare că reacţionăm mai mult la modelele realităţii din mintea noastră decât la cele din exterior.

În universul holografic, dau exemplul unui psiholog care a făcut un studiu în care a luat soldaţi şi i-a dus pe toţi aceeaşi distanţă, dar unora le-a spus că au mers. La fel cum i-a dus pe toţi 20 de mile, dar unora le-a spus că au mers 10, altora 20, altora 30. Dar toţi au mers aceeaşi distanţă. La final, a făcut măsurători fiziologice şi a descoperit că, din punct de vedere fiziologic, aceştia nu reacţionau la kilometrajul real pe care îl parcuruseseră, ci la ceea ce li se spusese, modelul realităţii pe care presupuneau că îl au, realitatea din mintea lor.

Şi în medicină, oamenii au folosit această aplicaţie a ideii holografice că reacţionăm la modelul realităţii, spunând că acesta ar putea fi motivul pentru care reacţionăm mai mult la placebo, la medicamentele contrafăcute.

Există un exemplu foarte faimos al unui tip care avea cancer limfatic, tumori de mărimea portocalelor în tot corpul. Doctorul său credea practic că mai are cam trei zile de trăit. Tipul a auzit de un nou medicament numit Crebiosin şi i-a spus: „Trebuie să-mi daţi asta”. Iar doctorul i-a spus: „Ei bine, sincer, ştii, nu cred că mai ai mult de trăit cu acest medicament. Durează câteva săptămâni până îşi face efectul”. Bărbatul l-a implorat, iar doctorul a cedat, ca un fel de gest de milă.

I-a administrat bărbatului Crebiosin, iar trei zile mai târziu, tumorile bărbatului s-au topit, după cum a spus doctorul, ca niște bulgări de zăpadă pe o sobă încinsă, dispărând complet din corpul său.

Mai repede decât i-ar fi putut topi cel mai puternic tratament cu radiații. Bărbatul s-a ridicat și s-a plimbat prin camera de spital, și-a reluat viața normală, pare complet vindecat de cancer.

După câteva luni, citește un articol care spunea că crebiosina nu este atât de eficientă. Bum, bum, bum, toate tumorile îi reapar. Este din nou în spital. Doctorul începe să realizeze că poate nu medicamentul l-a vindecat pe bărbat, ci convingerea bărbatului.

Așadar, îl minte pe bărbat și îi spune că acele articole sunt greșite. Crebiosinul este eficient. Și, de fapt, am o versiune și mai puternică. Injectează doar apă sărată în venele bărbatului. Din nou, tumorile bărbatului se topesc. Își reia viața normală.

Din păcate, după multe luni, citește studiile finale despre Crebiosin care spun că este complet ineficient. Bum, bum, bum, tumorile îi reapar și moare. Dar, în esență, acest om a avut cumva capacitatea de a accesa un nivel profund de vindecare. Nu a fost vorba de medicament, pentru că apa sărată a funcționat la fel de bine ca și acest presupus medicament.

Și, din nou, iată un exemplu în care a reacționat la modelul realității din mintea sa, la această credință profundă că acest medicament îl va vindeca, chiar dacă nici măcar nu primea medicamentul la un moment dat în timpul tratamentului. Și corpul său a reacționat la fel.

Și acesta, pentru mine, este cel mai interesant aspect al ideii holografice. Și există nenumărate exemple în acest sens. Există un studiu despre o nouă chimioterapie în Anglia, unde au luat un grup de pacienți cu cancer, jumătate dintre pacienți au primit medicamentul, jumătate dintre pacienți au primit un placebo, un medicament fals. Nimeni nu știa cine primea medicamentul real sau nu. Le-au spus tuturor pacienților că acesta este un medicament foarte toxic, care poate provoca pierderea părului. 30% dintre persoanele care au primit doar medicamentul fals și-au pierdut părul.

Și când am auzit asta prima dată, m-am gândit imediat, Doamne Dumnezeule, la fiecare gogoasă pe care am mâncat-o vreodată în viața mea și m-am gândit, oh, asta e foarte rău pentru mine, că s-ar putea să răspund mai mult la modelul realității decât la aspectele nutriționale ale gogoșii.

Ei bine, cred că poveștile de acest gen sunt cunoscute oamenilor de știință de sute de ani, dar au fost cumva ignorate pentru că oamenii de știință nu au avut o modalitate bună de a analiza posibilitatea ca conștiința să afecteze sistemele fizice.

Ne gândim la conștiință ca la un epifenomen. Corect. Dar dacă luăm în considerare faptul că există unde staționare, modele de interferență în creier, imagini holografice, acest lucru oferă conștiinței un... urăsc să folosesc termenul de mecanism, pentru că nu cred că este chiar termenul potrivit, dar... le oferă oamenilor un model în care pot începe să aprecieze mai mult rolul conștiinței.

Este adevărat și poate fi aplicat și într-un alt mod, deoarece, dacă universul este organizat holografic, am crezut întotdeauna că nu există nicio legătură între creier și corp, adică, de-a lungul majorității istoriei științei medicale din Occident.

În ultimele două decenii, am început să spunem că există o conexiune și să rezolvăm anumite căi, știți, sistemele neuropeptidice, chestii de genul acesta.

Dar dacă modelul holografic este corect, există atât de multe interconexiuni între creier și corp, încât încetează să mai existe o diviziune. Așadar, devine aproape irelevant să spunem care este calea? Cum este conectat creierul la corp? Pentru că nu există nicio diferență, la fel cum nu există nicio diferență între cei doi electroni.

Ei bine, și mergând un pas mai departe, așa cum faci tu, s-ar putea spune că nu există o distincție solidă și clară între noi și restul universului. Adică, acest lucru are implicații profunde pentru experiențele spirituale, dintre care Tu ai avut destul de multe, și poate că în timpul rămas ar trebui să atingem mai multe dintre acestea.

Da, foarte mult. Cum am spus, am fost întotdeauna foarte interesat de știință, dar am crescut și cu o mulțime de experiențe foarte neobișnuite, nu în ultimul rând faptul că am crescut într-o casă în care bântuiau fantome poltergeiste. Așa că am avut tot felul de exemple de psihokinezie, de obiecte care se mișcau singure în copilărie.

Și a fost într-adevăr ciudat în sensul că pentru mine era normal și a trebuit să învăț că era anormal. Și o învățare destul de dureroasă, iar pe măsură ce creșteam, prietenii mei considerau foarte ciudat că se întâmplau aceste lucruri.

Și unul dintre lucrurile pe care Bohm le spune, pentru că Bohm abordează subiectul psihokinezei, este din nou că nu, știți, am putea greși dacă încercăm să abordăm psihokineza spunând ce energie părăsește creierul pentru a mișca obiectul, pentru că, așa cum spune Bohm, nu există diviziune.

Psihokinezia înseamnă minte asupra materiei.

Corect, mutarea obiectelor a fost doar puterea gândului. Că suntem conectați la acel obiect ca... fără granițe. Suntem un continuum cu obiectul, precum modelele dintr-un covor. Deci, pentru noi, a muta obiectul, poate la Bohm, este doar un act de rezonanță, de a realiza că nu există nicio diviziune între noi.

Și putem vorbi puțin despre problema vieții de după moarte sau despre experiențele spirituale ale altor realități?

Da, acesta este unul dintre aspectele pe care le-ai menționat mai devreme, unul dintre lucrurile interesante legate de ideea holografică este că oamenii au luat-o și au explorat toate tărâmurile diferite, unii au folosit-o pentru a spune că așa funcționează acupunctura, pentru că se pare că există mici sisteme de micro-acupunctură în care poți găsi întregul corp în punctele de acupunctură ale urechii.

Recapitulat.

Corect. În ureche, da. Am vorbit despre efectul placebo. Unii au spus că ideea holografică se aplică în experiențele din apropierea morții.

Una dintre aceste persoane este Kenneth Ring, care lucrează la Universitatea din Connecticut și studiază experiențele aproape de moarte.

Și este interesant pentru că, în numeroase relatări despre oameni declarați clinic morți, aceștia ajung la un alt nivel de realitate aparent și apoi se întorc. Se referă la acest alt nivel de realitate cu termeni precum frecvență, energie și chiar hologramă, cum că este un nivel plastic, mai plastic, al realității, unde gândul pare să creeze lucruri instantaneu.

Există cazuri în care oameni au avut experiențe aproape de moarte, în care cred că le este foame și instantaneu le apare mâncarea.

Sau poate un exemplu și mai bun, atunci când oamenii se trezesc în afara corpului lor, există cazuri în care se uită în jos și văd că sunt într-un corp gol și spun: „O, Doamne, sunt gol”. Instantaneu, poartă haine pe ei. Acum, nu presupunem că hainele au un suflet, știți, care are un spirit care supraviețuiește.

Deci, cumva, se pare că mintea poate scoate din acest ocean de frecvență o hologramă a hainelor.

Și asta spune Ken Ring, adică pătrundem mai adânc în hologramă atunci când avem experiențe aproape de moarte, când ne părăsim corpurile.

Așadar, există atât de multe domenii diferite care au fost cumva la marginea înțelegerii noastre, pe care acum le putem privi cu alți ochi.

Michael Talbot, Michael, acum ar putea fi o bună ocazie să vorbim mai în detaliu despre unele dintre experiențele voastre personale. Cred că poate vom continua pe baza a ceea ce ați discutat mai devreme în legătură cu experiențele voastre din copilărie cu poltergești.

Și hai să discutăm pentru tine personal cum te-a ajutat modelul holografic să înțelegi aceste lucruri?

Bine. Ei bine, e interesant. Am fost întrebat recent când ai început cu adevărat să scrii despre universul holografic? Și am început să-l scriu cu ani înainte să aud de modelul holografic, deoarece modelul realității din carte, implicit de ideea holografică, este modelul realității la care am ajuns datorită experiențelor mele. Avusesem multe întâlniri directe cu plasticitatea realității.

Unul recent este un bun exemplu al cât de extraordinare au fost unele dintre aceste evenimente legate de plastic.

Am pe birou un mic Buddha din jad, pe care mi l-a dat mama, și este montat în aur, și a venit în vizită, și cred că este semnificativ faptul că aceasta a fost o perioadă din viața mea, treceam printr-o perioadă destul de grea și aveam nevoie, practic, de o asigurare că miracolele sunt posibile în univers. Și când l-a văzut pe Buddha din jad stând pe biroul meu, a spus: „Oh, îmi amintesc că ți-am dat asta”, și l-a ridicat, iar eu am stat lângă ea în timp ce îl priveam, și în timp ce ne uitam în jos la Buddha, a existat o mică explozie de lumină roșie și o sferă de lumină roșie s-a extins din Buddha. Și după ce a dispărut, o piatră roșie a apărut în capul lui Buddha. Și nu știu dacă era un rubin sau o piatră prețioasă. Mi-a fost cam frică să o testez. Nu știu cum aș fi reacționat dacă ar fi fost o apariție miraculoasă a pietrelor prețioase.

Dar mama mea, care a fost mereu cam ca Gladys Kravitz din „Vrăjitoarea” când vine vorba de aceste lucruri, a chicotit nervos și a spus: „Uau, nu-mi amintesc să fi fost piatra aia în capul lui Buddha înainte”. Și am spus: „Dar mamă, n-ai observat tu ceva cu adevărat uimitor?” Și ea a spus: „Părea că era o explozie de lumină roșie și o sferă de lumină roșie s-a extins departe de Buddha”. Și am spus: „Ei bine, da, asta am văzut”. Și ea a spus: „Ei bine, asta nu se poate, asta nu se poate”. Și sora mea era în vizită și chiar îl purta pe Buddha pe un pandantiv. Așa că am spus, ei bine, hai să... mi-a spus că sora mea îl purta. I-am spus, ei bine, hai să o sunăm și să vedem dacă își amintește că a fost acolo. Pentru că chiar și eu am experimentat aceste lucruri, încă mai ai acest fel de scepticism chinuitor, hai, Doamne, nu se poate, poate realitatea să fie chiar atât de plastic?

Și așa i-am spus mamei mele, acum să nu-i spui că piatra s-a materializat ...

În fața ochilor noștri.

Bine, bine. Să vedem dacă își dă seama singură.

Și mama, Doamne ferește, când intră sora mea, zice: „Bine, bine, nu-i voi spune”. Dar în momentul în care intră pe ușă, zice: „Pam, piatra a apărut de nicăieri în capul acestui Buddha”.

Deci nu am avut o abordare științifică directă a acestui lucru.

Dar acesta este doar un exemplu. Au fost multe. Vorbesc despre poltergeist.

Am crescut având tot felul de viziuni precognitive despre viitor, care, încă de la o vârstă fragedă, m-au învățat că timpul nu este atât de liniar pe cât credeam și că nu avem un fel de categorisiri științifice pentru a le include, cum ar fi o întâlnire cu un OZN și întâlniri ocazionale cu ființe care par a fi spirite. Nu sunt sigur ce sunt acestea, dar ființele care nu sunt ființe fizice și lucrurile care au făcut doar parte din urzeala și băătura naturală a vieții mele au fost întotdeauna așa și, așa cum spun, a fost un adevărat șoc pentru mine să descopăr că alți oameni nu știau că realitatea este plastică și de aceea ideea holografică m-a entuziasmat atât de mult.

Acum haideți să vorbim puțin mai mult despre asta, pentru că cred că, în mod convențional, oamenii care au aceste experiențe caută o explicație în cultura noastră. Și explicațiile nu sunt ușor de găsit din partea instituțiilor tradiționale, sau ai putea accepta un punct de vedere religios și să te gândești la îngeri, sau ai putea consulta folclorul și să vorbești despre oamenii mărunți, sau te-ai putea inspira din teosofie sau din tradițiile oculte, dar ce perspective suplimentare obții privind aceste lucruri din perspectiva unui model holografic, pe care nu le obții din alte perspective?

Ei bine, există două implicații sau două perspective suplimentare.

Una este că, știți, știința pe care am învățat-o cu toții la ora de științe din liceu nu ne permite să înțelegem aceste lucruri.

Ideea holografică este de fapt primul tip de idee formulată științific care spune: iată cum aceste lucruri ar putea fi posibile.

Dar există o altă implicație, cred eu, și mai profundă, a ideii holografice, care ne aduce înapoi la noțiunea despre care spune Bohm: „Dacă totul este un continuum și infinit interconectat, toate ideile noastre, toate cuvintele pe care le folosim pentru a descrie lumea sunt artificiale, provin cumva din propriile noastre sisteme de credințe și nu există acolo.”

Și asta e ceva ce a avut un efect profund asupra gândirii mele, pentru că înseamnă că atunci când am avut aceste experiențe, nu sar, așa cum am spus, care par a fi spirite.

Spun asta pentru că, de exemplu, acum câțiva ani am avut o întâlnire cu spiritele mai multor lupi care mi-au apărut și pe care le puteam vedea prin corpurile lor. Adică, mai mulți lupi au apărut în apartamentul meu. Am putut vedea prin ei. Au stat acolo aproximativ 10 minute. Și aceasta a fost o experiență în care aș putea spune cu ușurință: ei bine, acestea sunt fantome, acestea sunt animale puternice, acestea sunt demoni. Dar îmi păstrez judecata deschisă. Nu știu ce sunt, dar știu că aceste lucruri sunt posibile. Și cred că este important să nu tragem concluzii pripite, pentru că am putea rata imaginea de ansamblu.

Majoritatea oamenilor ar putea crede că înnebunesc.

Ei bine, nu mai fac asta. Adică, niciodată nu am crezut serios că înnebunesc pentru că sunt foarte sănătos emoțional, sănătos mintal. Și aceste lucruri nu au fost niciodată, întotdeauna pozitive în viața mea, întotdeauna m-au ajutat. Și au fost întotdeauna un lucru bun, m-au ajutat să supraviețuiesc. Și acei oameni care nu știu, au fost mulți ani în care nu le-am spus oamenilor că am avut aceste experiențe și nimeni nu m-a crezut nebun. Și, știi, poate le-aș fi povestit experiențele, dar restul vieții mele a fost mereu, știi, sunt o persoană foarte obișnuită, cu excepția acestor lucruri.

Și cred, știi, că nebunia înseamnă că, dacă ai o experiență a unei realități neobișnuite, asta nu e o dovadă de nebunie.

Nebunia e atunci când ai un fel de problemă patologică, ceva care îți distruge sănătatea sau bunăstarea, iar eu nu am avut niciodată așa ceva.

Dar cred că ar fi puțin cam o trecere cu vederea față de ceea ce mi-ai spus deja, Michael, doar să spun că, să zicem, experiențele tale cu poltergeist au fost 100% pozitive.

Ei bine, asta e adevărat pentru că nimic, adică, din nou, nu punem propriile noastre găuri intelectuale peste asta. Au existat aspecte negative ale poltergeistului.

Te-ar deranja să spui toată povestea?

Sigur. Poltergeistul... am crezut mereu că poltergeistul a început când aveam cinci ani și a început să plouă cu pietriș pe acoperișul casei familiei mele noaptea.

Și la vremea respectivă, nu credeam că era paranormal. Nimeni nu știa ce se întâmplă. Am crescut în Michigan. Am locuit într-o zonă foarte rurală, în mijlocul pădurii.

Tatăl meu ieșea afară cu o pușcă pentru că își imagina că cineva o făcea, dar nu găsea niciodată vreo dovadă că cineva o făcea. Trăgea cu arma în aer. Dimineața, ieșea și mătura de pe acoperiș câteva lopeți de pietriș.

Și apoi lucrurile au devenit cu siguranță paranormale când, orice ar fi fost această manifestare, a intrat în casă.

Unul dintre lucrurile lui preferate era să arunce aspiratorul. Nu îl vedeai întotdeauna. Cel mai adesea, nu îl vedeai. Mama, dacă aspira și oprea aspiratorul și îl lăsa într-o parte a camerei și ieșea din cameră, îl auzai ciocănind și te întorceai în cameră și ajungeai în partea opusă a camerei.

Din când în când vedeai lucruri. Am văzut odată un pahar care a zburat brusc prin cameră, dintr-o sursă evidentă. Ferestrele erau închise. Nu era nimeni acolo care să-l fi putut arunca.

Se credea, de asemenea, că poltergeistul aruncă, în mod ciudat, bucăți de sticlă plutitoare în sticle de bere sparte sau sticle de suc pe care le găsesc uzate și netede pe plajă.

Și odată ajuns în apartamentul meu din New York, pentru că poltergeistul m-a urmărit oriunde m-am mutat până la 20 de ani, am văzut cum se materializa unul dintre aceste lucruri.

Visam cu ochii deschiși, privind în sus, aproape de tavan. Și dintr-o dată, de nicăieri, a apărut acest lucru mic și ciudat, maro. Și în timp ce mă uitam la el, a venit în viteză spre mine, m-a lovit în piept, a căzut pe podea și era una dintre acele bucăți de sticlă.

Și acestea erau lucruri extraordinare. Dar, în același timp, eu și familia mea ne-am obișnuit atât de mult cu ele. Am două surori cu care ne jucam pentru că un alt lucru pe care l-ar face un poltergeist era să calce peste tot. Urca scările, cobora scările, prin cameră. Auzai bang, bang, bang, bang. Și dacă ne jucam, se întâmpla așa, dacă auzeam ceva urcând scările și ne uitam peste scări și nu era nimic acolo, ne întorceam la joacă.

Era o parte atât de banală a existenței noastre.

Și ai spus că aveau aspecte negative. Nu era totul pozitiv. Asta e adevărat, pentru că unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit și m-a făcut să cred că poltergeistul era o proiecție psihică inconștientă a mea este că era întotdeauna colorat de stările mele de spirit. De cele mai multe ori eram bine dispus și eram năzdrăvan. Făceam lucruri prostești, cum ar fi într-o dimineață m-am trezit cu tăiței de spaghete uscați peste tot pe piept și nicio explicație. Locuiam singur și, știi, dacă nu venea un burger, fierbea niște tăiței și mi-i arunca pe piept, nu știam de unde veneau și nu am niciun istoric de somnambulism sau ceva de genul ăsta.

Într-un alt caz, mi-a luat toate șosetele și le-a așezat peste plantele din casă.

Chestii prostești de genul ăsta, dar dacă eram prost dispus, dacă treceam printr-o perioadă dificilă din viața mea, poltergeistul devenea urât. Și erau câteva ocazii, nu multe, când mușcături ca niște stigmatе îmi apăreau în mâini. De câteva ori, ace, obiecte metalice aflate la jumătatea distanței dintre cui și ac apăreau de nicăieri, pur și simplu se îndreptau spre carnea mea. Asta s-a întâmplat doar de două ori. Și lucruri de genul ăsta.

Deci, ai putea interpreta acestea ca fiind negative, dar, pe de altă parte, eu le văd ca fiind pozitive pentru că am învățat atât de multe din ele.

Ei bine, cred că este important să menționez asta pentru că, știți, în multe folcloruri... aceste tipuri de manifestări sunt asociate cu demonicul. Și cred că folosind lentila unui model holografic, poți vedea lucrurile într-o lumină diferită.

Este adevărat și este important de menționat acest lucru.

Și unul dintre lucrurile pe care le-am învățat din asta este că atunci când se întâmplau aceste lucruri negative, existau ocazii, chiar dacă aveam o experiență îndelungată cu acest poltergeist, în care începeam să mă gândesc: Doamne, poate sunt atacat demonic.

Când am crezut asta, a început să se manifeste și mai mult ca un atac demonic. Dar când mi-am revenit și mi-am zis: nu, știu că asta e, pot vedea motivul emoțional pentru care se manifestă în acest fel și mi-am zis: bine, o să opresc asta. O să am, știi, o stare de spirit pozitivă. Toate lucrurile negative s-ar opri.

Întotdeauna am avut controlul, dar dacă aș renunța la acel control și aș permite convingerilor mele să fie interpretate, de genul: e un demon, e una sau alta, atunci m-ar prinde.

Și a fost un alt caz în care eu, când locuiam în apartamentul meu din New York, cântam la pian noaptea, aveam luminile stinse, cântam pe întuneric și locuiam la parter, iar pianul era situat astfel încât spatele pianului să fie orientat spre o fereastră. Și în timp ce stăteam acolo, cântând, dintr-o dată, o explozie intensă de lumină mi-a apărut în față. A fost ca și cum un bliț mi s-ar fi aprins chiar în față. Și prima mea reacție viscerală a fost: „O, Doamne, un camion merge, a ieșit de pe șosea și intră prin geamul meu”. Așa că m-am aruncat literalmente peste pian, crezând că voi fi ucis de acest camion sau ceva de genul ăsta.

Și, după ce mi-am revenit cumva și m-am ridicat, m-am uitat înapoi pe fereastră. Nu era niciun semn care să arate ce cauzase lumina asta și m-am gândit: ei bine, ce ciudat.

Și m-am întors înapoi și, când m-am uitat în cameră, era ceea ce părea a fi o bulă de săpun luminoasă, de aproximativ un metru în diametru, plutind în aer.

Și sună ciudat, dar m-a îngrozit pentru că oamenii se întreabă: „Ce e atât de înfricoșător la o bulă de săpun luminoasă?”. Dar era atât de neașteptat și totuși atât de real. Am început imediat să-mi mișc ochii dintr-o parte în alta ca să văd dacă era o imagine remanentă pe retină. Am început să clipest ca să văd dacă va dispărea. Era la fel de reală ca mesele și scaunele și emana un sentiment distinct de răutate.

Și am început să fug din cameră, apoi m-am oprit și m-am gândit, pentru că sunt practic o persoană extrem de curioasă prin natura mea, că dacă fug din cameră, mă voi întreba mereu ce-o fi chestia asta și ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas.

Așa că mi-am adunat curajul, m-am oprit și am abordat problema. Am spus: „Vreau să știi că m-ai speriat de moarte, dar vreau să știu de ce ești aici și ce ești.”

Și când am spus asta, această bulă, care plutea în aer, s-a retras. Și cumva, am știut că se retrăsese, că voia să mă sperie și s-a retras.

Acum, apariția acestei bule fusese prefigurată de o serie de fenomene poltergeist foarte negative, câteva dintre mușcăturile care au avut loc în acel moment.

Nu știam ce se întâmplă. Bula a stat acolo doar poate un minut sau două, dar la momentul respectiv părea o veșnicie.

Apoi bula a părăsit camera, a lovit o ușă și, cumva, a explodat, a scânteiat și a dispărut, dar în mod distinct negativ, adică, știam că era o prezență negativă.

Câteva zile mai târziu, m-a sunat o prietenă, la care nu-i povestisem nimic despre experiență sau altceva. Și ea mi-a spus: „Michael, am o scrisoare pe care cred că ar trebui să o citești.”

Și s-a dovedit că tocmai m-am mutat în New York din Michigan. Am urmat cursurile Universității de Stat din Michigan.

Și era un grup de oameni acolo care erau doar niște cunoștințe de-ale mele. Nu erau atât de importanți în viața mea. Dar erau pasionați de magia neagră și, cumva, își imaginaseră, ceea ce era complet fantezia lor, nimic altceva decât a mea, că sunt un fel de magician și că îi atac.

Și astfel, făceau meditații de grup și rosteau vrăji ca să mă prindă.

Contra-magie.

Corect. Și nici măcar nu mă gândisem la acești oameni. Dar ceea ce m-a învățat asta este că mi-am dat seama că, pentru că încă mai cred că alimentam parțial acest fenomen cu propria mea energie psihică, nu mă protejam.

Pentru că ceea ce s-a întâmplat când am aflat asta, în timp ce continuam, m-a interesat atât de mult, încât am permis să se întâmple pentru că voiam să văd încotro se îndreaptă.

M-am întrebat ce era bula aia. Nu am spus „bine, ieși din realitatea mea”. Dar imediat ce am aflat ce făceau, am spus, ok, toate astea se opresc acum.

Și doar printr-un act de voință, a spus el, acest lucru nu va merge în această direcție.

Și de îndată ce am pus în aplicare acel act de voință, toate aceste lucruri, negativitatea a încetat, iar poltergeistul și-a reluat aspectul inofensiv.

Și ceea ce m-a învățat asta este că uneori sunt întrebat, crezi că oamenii pot face vrăji sau pot exercita o influență exterioară asupra ta și cred că voința noastră este întotdeauna ceea ce determină voința noastră, dar trebuie să fii și conștient, trebuie să te protejezi cumva și am învățat că trebuie să dezvolt o convingere puternică că sunt protejat, astfel încât inconștientul meu să nu creadă că nu sunt protejat și să permită ca aceste lucruri să se întâmple, iar când faci asta ești protejat mm-hmm

Deci, ai impresia că aceste diverse evenimente au loc la un alt nivel al realității, legat de modelul holografic.

Da. Cred că nu sunt doar halucinații și spun asta pentru că am avut experiențe la fel de extraordinare în care au fost prezenți și alți oameni care au văzut același lucru.

Dar ceea ce este interesant este, din nou, știți, așa cum spune modelul holografic, că nu există nicio diviziune între gândurile noastre și lumea de acolo, ci că ele au întotdeauna un fel de corelație psihologică cu ceea ce se întâmplă în viața mea.

Pot să mă uit la ei și pot să plec, motivul pentru care este negativ este că acești oameni aruncau vrăji.

Și au fost eveniment după eveniment după eveniment, sau motivul pentru care poltergeistul este negativ este pentru că trec printr-o perioadă dificilă din punct de vedere emoțional și am descoperit că sunt exteriorizări psihologice care devin reale.

Și spun asta pentru că, așa cum am spus, nu cred halucinațiile lor, fiindcă și alți oameni le-au văzut împreună cu mine.

Și singura explicație pe care o înțeleg este că gândurile noastre se proiectează în realitate uneori, se transmit de la subiect la obiectiv.

Acum, vreau să explorez împreună cu voi mai atent natura entităților poltergeist și aceste alte realități.

Și cred că o modalitate bună de a aborda asta ar fi să ne retragem puțin și să vorbim puțin despre ce este viața? Ce constituie o ființă vie?